

letnega **Mihaela Andrejca** z domačije Arnežnik (760 m), ki leži v prijaznem sedlu med Graško goro, Velunjo, Šmiklavžem in Podgorjem. Od tam se odpirajo slikoviti razgledi proti jugu in severu: na energetske velikane v Šaleški dolini, Goro Oljko, Zasavske gore, pa tudi na del Zahodnega Pohorja, Dravskega Kozjaka, Koralpe.

Mihael Andrejca z ženo, ki je umrla pred dvema letoma

Planinci iz Šaleške doline smo gospodarja, ženo in številno sorodstvo (8 otrok z družinami) bolje spoznali po letu 1970, ko smo se odločili, da po obrobju več slovenskih občin speljemo Šaleško planinsko pot in dopolnimo planinsko ponudbo. Pri Arnežniku je tako po dogovoru nastala kontrolna točka št. 8. V slabega četrta stoletja (od oktobra 1974 dalje) je po tej poti hodilo več deset tisoč ljudi, v celoti pa jo je prehodilo in prejelo značke 2025 oseb. Za omenjeno domačijo je bilo značilno, da je bila vedno odprta, iskreno so se razveselili slehernega gosta, vsakega so lepo sprejeli in pogostili, pa če je prišel od blizu ali daleč, prvič ali pogosto. Zato je Arnežnikova hiša vsem obiskovalcem ostala v najlepšem spominu.

Pokojni Miha Andrejca, rojen 16. avgusta 1900, je imel težko, pa tudi zelo zanimivo življenjsko pot. A nikdar ni klonil. Ne kot avstrijski vojak v prvi svetovni vojni pri Doberdobu, ki je postal slovenskih fantov grob, ne med drugo svetovno vojno, ko je zaradi nudenja pomoči partizanom bil večkrat zaprt v celjskih, mariborskih in graških zaporih. Preživel je tudi koncentracijsko taborišče Buchenwald. Kruta usoda se je dotaknila celo hiše; Nemci so jo med vojno požgali, po vojni so jo z velikimi napori Arnežniki spet obnovili. Čeprav je družina med vojno zelo

boljše življenje in splošni napredek po vojni, ki so ga tudi dočakali.

Obiskovalec je lahko pri Arnežniku izvedel marsikaj o življenju v tem stoletju. Pokojni Miha je še posebno rad obujal spomine na dogodke iz druge svetovne vojne. Ne brez razloga. Na domačiji so se pogosto ustavljali partizani, bila je tudi stičišče treh kurirskih poti. Miha Andrejca je omenjen v knjigi **Franceta Filipiča** Pohorski bataljon kot edina posredna priča, ki je lahko povedala, kako je potekala poslednja bitka 1. pohorskega bataljona 8. januarja 1943 pri Treh žeblih na Pohorju. V mariborskih zaporih se je namreč 29. junija 1943 v celici srečal z edinim preživelim borcem **Francem Kunaverjem-Sulcem**, ki mu je obširno pripovedoval o poslednjem boju bataljona; nekatere borce je osebno poznal. Naslednjega dne so Sulca v Ljubnem ustrelili.

V imenu krajanov in organizacij sta se od pokojnika z govorom poslovila **Berti Skarlovnik** iz Gaberka in **Anica Mehova** iz Podgorja.

Vsem, ki smo Miha Andrejca-Arnežnika poznali, bo ostal v dragem spominu.

Planinsko društvo Velenje,
Miroslav Žolnir, tajnik

70 let Franca Žnidarja

Pred 70 leti se je 29. avgusta v Stari Fužini v Bohinju rodil **Franc Žnidar**, po domače **Vamretov Fronček**. Že kot otrok je bil pastir pri starem očetu v Fužinskih planinah in takrat je spoznal čare gorske narave in tako gore tudi vzljubil. Kmalu ni bilo hriba, na katerega ne bi zlezel.

V planinsko organizacijo se je vključil takoj po vojni, že leta 1947 pa je postal član Gorske reševalne službe. Takrat so v težkih pogojih, s slabo opremo, pa s toliko več srčnosti pomagali ponesrečencem v gorah. Reševalnih akcij, na katerih je Fronček sodeloval, je bilo preko 30. Najtežje mu je bilo na iskarnih akcijah, ki niso bile uspešne.

Z leti so prišli novi požrtvovalni ljudje, ki so nadaljevali delo pri GRS, sam pa je postal častni član GRS, ki še vedno z zanimanjem spremlja

vse, kar se dogaja v gorah in v organizaciji, katere član je že 50 let. Za jubilej, 70-letnico rojstva in 50-letno članstvo v Gorski reševalni službi, mu iskreno čestitamo in mu želimo, da bi še dolgo let užival v naravi in se razveseljeval pogledov na vršace.

Slavi Lesica Koleča

Peter Lavrič — šestdesetletnik

Planinci mengeškega planinskega društva ga dobro poznajo, saj jim je zvest od leta 1950.

Leta 1956 je ustanovil mladinski odsek, v katerem je združeval mladino iz osnovnih šol, gimnazije ter vajeiške šole v Mengšu in Mostah. Program, ki se je tedensko odvijal z njegovo pomočjo, je imel namen pritegniti čimveč mladih v slovensko planinsko organizacijo in jih seznaniti s tem, da planinstvo ni samo

hoja v gore, da je planinstvo tudi kultura.

Z aktivnostjo je nadaljeval v mengeškem društvu. Deset let je bil predsednik društva, 13 let predsednik Meddruštvenega odbora planinskih društev ljubljanskega območja in član UO Planinske zveze Slovenije. Planinci MDO Ljubljana ga dobro poznamo, saj smo pod njegovim vodstvom organizirali številne prireditve — tabore, planinske plesse, rokovnjaške nočne pohode itd.

V slogi je moč, brez vzajemnosti ni uspeha, res pa je, da so vidni uspehi odvisni od navdušenja in delovnega zgleada posameznika. Peter zagotovo spada mednje. Njegova posebnost je izjemna natančnost. Je predsednik organizacijskega odbora nočnega rokovnjaškega pohoda, ki se ga je letos, že sedmega po vrsti, udeležilo preko 200 pohodnikov.

Kot mladinski vodnik na izletih in taborih je vedno govoril: »Goro glej vedno s poti, ne iz stene, plezaj le, če se čutiš sposobnega in ne zaradi izziva.« Tudi sam je zaradi padca v steni zapustil alpinizem.

Hoji po hribih ostaja zvest. Rad občuduje naravo, saj v njej najde sprostitve, ki jo še kako potrebuje za premagovanje vsakodnevnih življenjskih stisk. Čez dobra tri leta bo Peter praznoval 50-letnico, kar je vstopil v družino slovenskih planincev. Naj ti volja in moč stojita ob strani, da boš užival lepote narave, zlasti gora! Zato ti, Peter, čestitamo ob jubileju — planinci Ljubljanskega meddruštvenega odbora

Stanko Jaki

Telekomova likovna kolonija na Kumu

PD PTT Ljubljana je že vrsto let organizator uspešnih likovnih kolonij v Poštarskem domu na Vršču, odkar pa se je skupina PTT razdelila na dve podjetji, si je **Janez Mežan** iz Telekomova prizadeval, da bi poleg likovne kolonije na Vršču organizirali še svojo. Tako je lani poskusil z likovno kolonijo Telekomova v Strunjanu.

V začetku letošnjega julija je pod pokroviteljstvom poslovne enote

Telekoma iz Trbovelj, še posebej pa likovno navdušenega direktorja **Pavleta Hacina** in njegovega prijatelja, akademskega slikarja **Janeza Kneza**, domačina iz Dobovca pod Kumom, organiziral 1. likovno kolonijo Telekomova Slovenije na Kumu. Na Kumu so zadnja leta likovne kolonije že kar tradicija; že sedem let je vsako jesen ex tempore, katerega pobudnik in glavni orgnaizator je ravno akademski slikar Knez, ki z dušo, telesom in čopičem živi s Kumom.

Tako je v tem lepem kumljanskem okolju ustvarjalo šest slikarjev: **Marjeta Zajec**, **Maja Ferleš**, **Matevž Perko** in **Janez Mežan** z ljubljanskega območja ter **Drago Kopše** iz mariborskega in **Štefan Remic** iz kranjske enote Telekomova. Prijavljenih je bilo sicer precej več slikarjev, toda ustrašili so se slabe-

ga vremena in jih na Kum zato ni bilo. Pogoji za ustvarjanje na prostem v tistih julijskih deževnih dneh res niso bili dobri.

Bilo pa je toliko prijetneje v kletnih prostorih planinskega doma, kjer so slikarji imeli za delo dobre pogoje. Poleg klasičnega motiva televizijskega stolpa, cerkvice sv. Neže in planinskega doma na Kumu so se lotili tudi drugih tem, večinoma povezanih z Zasavjem, tako v olju kot akvarelu in od realističnega slikanja do bolj svobodnih oblik.

Za še bolj prijetno vzdušje sta na likovni koloniji poskrbela oskrbnika planinskega doma **Veronika** in **Igor Herman** in njuno oseboje z dobro voljo in odlično postrežbo, še posebno z izvrstno hrano. »Če hočeš ustvarjati, moraš imeti poln želodec!« je to komentiral nikoli utrujeni Igor.

Franci Erzini

Retrospektiva Jake Čopa

»Na vsaki fotografiji se življenje ustavi, pravijo na Jutrovem,« je v uvodu k doslej zadnji knjižni monografiji planinskega fotografa **Jake Čopa** »Trenta in Soča« napisal dia. **Janez Bizjak**, direktor Triglavskega narodnega parka in velik poznavalec slovenskega (in še katerega drugega) gorskega sveta. Življenje se je ustavilo tudi na 70 fotografijah tega mojstra slovenske planinske fotografije, ki so bile od 24. julija na ogled v Galeriji Prešernove hiše in v Mestni hiši v Kranju.

Fotograf Jaka Čop, ki so mu razstavo postavili ob njegovi 85-letnici življenja, seveda niti na tej prireditvi ne more iz svoje kože: razstavlja kajpada svoje planinske fotografije od tistih izpred pol stoletja in več do onih, ki so nastale pred kratkim, od črno-belih do barvnih, od takih, ki jih je posnel med svojimi turami po Julijcih, ne da bi tedaj slutil, da jih bo kdaj razen svojim najbližjim in prijateljem pokazal še komu drugemu, do takih, na katerih je ovekovečil delček večnih gorá tudi z namenom, da bi ta trenutek za večno ostal pred nami.

Na Čopovi kranjski retrospektivni razstavi so ob novejših umetniških fotografijah, ki so poleg bogatih avtorjevih izkušenj deloma tudi plod moderne fotografske tehnike, razstavljene fotografije, ki so pomemben del slovenske planinske zgodovine. Jaka Čop se je, na primer, pred več kot pol stoletja znašel na vrhu Severne triglavske stene, nad Čopovim stebrom, ki se imenuje po njegovem bližnjem sorodniku Jožu Čopu, ko sta takoj po koncu svetovne vojne iz nje po nekaj dneh izčrpana priplezala **Pavla Jesih** in **Joža Čop**, prva zmagovalca tega markantnega stebra v Triglavski steni. Ko je takoj po koncu druge svetovne vojne Jaka Čop hodil po Trenti in nad Sočo, seveda vedno s fotografskim aparatom, si ni mogel misliti, da je v objektiv ujel dokumentarne posnetke izjemne vrednosti, na katerih je upodobljeno takratno življenje teh gorskih in podgorskih slovenskih predelov, ki je kmalu potem velik del izginilo ali se porazgubilo.

To je bilo na ogled na retrospektivni fotografski razstavi Jake Čopa v Kranju.

M. R.